

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ДНУ «ІНСТИТУТ МОДЕРНІЗАЦІЇ ЗМІСТУ ОСВІТИ
ДУ «НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР ВИЩОЇ ТА ФАХОВОЇ ПЕРЕДВИЩОЇ ОСВІТИ»**

МАТЕРІАЛИ

**Всеукраїнської науково-практичної конференції
здобувачів вищої освіти**

«МОЛОДЬ – АГРАРНИЙ НАУЦІ ВИРОБНИЦТВУ»

Актуальні питання законодавства

14 квітня 2023 року

Біла Церква

2023

Статтею 175 Цивільного процесуального кодексу визначаються вимоги до форми і змісту позовної заяви, а також встановлюються її основні реквізити.

Зазвичай, при поданні позовної не виникає проблем із зазначенням найменування суду і реквізитів сторін спору, а відсоток залишень без руху на цій підставі є низьким.

Аналогічна ситуація є із зазначенням ціни позову, якщо позов підлягає грошовій оцінці; змістом позовних вимог; викладом обставин, якими позивач обґрунтовує свої вимоги; зазначенням доказів, що підтверджують вказані обставини.

Однак, поширеним є залишення позовних заяв без руху на підставі не зазначення позивачем відомостей про вжиття заходів досудового врегулювання спору.

При цьому варто зауважити, що зазначення вищевказаних відомостей є обов'язковим лише у випадках, якщо законом визначений обов'язковий досудовий порядок урегулювання спору.

Часто позивачем при позовній заяві не зазначаються відомості про вжиття заходів забезпечення доказів або позову до подання позовної заяви, що є порушенням п.7 ч.3 ст.175 ЦПК України, та є підставою для залишення позовної заяви без руху.

Частим порушенням є не зазначення попереднього (орієнтовного) розрахунку суми судових витрат, які позивач поніс і які очікує понести у зв'язку із розглядом справи, або ж неправильне його зазначення.

Для уникнення ризику залишення позовної заяви без руху на цій підставі, варто до попереднього розрахунку суми судових витрат вказувати витрати, понесені на сплату судового збору та на правову допомогу.

Крім того, частим недоліком позовної заяви є відсутність у такій підтвердження позивача про те, що ним не подано іншого позову (позовів) до цього ж відповідача (відповідачів) з тим самим предметом та з тих самих підстав.

Як підсумок, варто зазначити, що складення позовної заяви є важливим процесом у будь-якому цивільному спорі, а відтак, правильне її складення забезпечить уникнення проблем із розглядом справи у майбутньому. Варто звертати увагу на вищезазначені недоліки позовної заяви, щоб у суду не було підстав для залишення позовної заяви без руху.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кравчук В.М. Науково-практичний коментар Цивільного процесуального кодексу України / В.М. Кравчук, О.І. Угриновська. – К.: Істина, 2016. – 944 с.
2. Сенік С.В. Цивільне процесуальне право: навч. посібник / С.В. Сенік, Р.Я. Лемик. – Львів: Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2010. – 424 с.
3. Балюк М.І. Практика застосування цивільного процесуального кодексу України (цивільний процес у питаннях та відповідях): коментарії, рекомендації пропозиції / М.І. Балюк, Д.Д. Луспенник. – Х.: Харків юридичний, 2008. – 708 с.
4. Цивільний процесуальний кодекс України: Закон України від 18 березня 2004 року №1618-IV (зі змінами і доповненнями). URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#n7423>

УДК 349.41

ЛЕЩУК Ю.І., студент

Науковий керівник – **МАКАРЧУК В.В.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ДЕЯКІ ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПРОВЕДЕННЯ ЗЕМЕЛЬНОЇ РЕФОРМИ В УКРАЇНІ (У КОНТЕКСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ)

В тезах розглядаються в контексті сталого розвитку деякі правові аспекти проведення земельної реформи в Україні.

Ключові слова: Земельний Кодекс України, реформуванні ринку сільськогосподарської землі, державне управління у сфері використання і охорони земель, охорона земель.

Стан земельних ресурсів України близький до критичного. Опустелювання та деградація земель посідають важливе місце у переліку екологічних проблем. Погіршення екологічної ситуації і стану довкілля, зокрема стану земель, вимагають пріоритетності у вирішенні екологічних питань відносно економічних.

Як відомо, у жовтні 2001 року Верховна Рада України ухвалила Земельний кодекс України, яким, відповідно до Конституції України, були закріплені гарантії набуття та реалізації права власності на землю. Водночас, було запроваджено заборону відчуження земель окремих видів земель сільськогосподарського призначення. У результаті до 1 липня 2021 р. продовжує діяти мораторій (заборона) на відчуження та зміну цільового призначення земельних ділянок сільськогосподарського призначення, який обмежує права власників земельних ділянок, закріплені частиною першою статті 90 Земельного кодексу України [1], але прийняття Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо обігу земель сільськогосподарського призначення» від 31 березня 2020 р. № 552-IX [2] є першим кроком у реформуванні ринку сільськогосподарської землі. Така тенденція обумовлена, насамперед, чинниками економічного характеру, серед яких: зростання в Україні аграрного бізнесу та необхідність вдосконалення економічних механізмів для стимулювання охорони земель та відновлення родючості ґрунтів.

Однак, однією із першочергових проблем при реформуванні земельних відносин є проблема раціонального використання та охорони земельних ресурсів. Це зумовлено багатоплановістю експлуатації землі як об'єкта господарської діяльності, її обмеженістю у просторі, незамінністю та невідтворюваністю. Як вірно зазначає Колесник І.А., «розвиток різних форм власності та господарювання на землі без суворого і надійного державного екологічного та митного контролю за ввезенням небезпечних відходів, брак відповідної законодавчої бази призвели до споживацького ставлення до землі» [3, с. 47-48].

Тому політика держави повинна ґрунтуватися, насамперед, на принципах раціонального, високоефективного, належного і екологічнобезпечного використання земельних ресурсів, підвищення родючості та охорони ґрунтів. Фахівцями обґрунтовано, що «належним слід вважати землегосподарювання на територіях, де співвідношення природних ландшафтів, антропогенно змінених територій та виробничих ландшафтів наближається чи дорівнює співвідношенню 5:4:1 відповідно до рекомендацій ООН» [4, с. 47-49].

Доцільно буде розглянути розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Концепції Державної цільової програми розвитку земельних відносин та національної інфраструктури геопросторових даних в Україні на період до 2030 року», як інструмент досягнення цільових орієнтирів відновлення та раціонального використання земельних ресурсів. Зокрема, у даному розпорядженні відзначено, що залишається недосконалою система державного управління у сфері використання і охорони земель, земельного законодавства, державного контролю за використанням та охороною земель, незавершеність процесу наповнення відомостями Державного земельного кадастру [5].

Отже, екологічна складова є важливою складовою земельної реформи в Україні. У контексті сталого розвитку слід забезпечити збереження землі - основного національного багатства українського народу, що перебуває під особливою охороною держави. На вирішення цього завдання має бути спрямована Державна цільова програма розвитку земельних відносин.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Земельний кодекс України : Кодекс України від 25.10.2001 р. № 2768-III: станом на 31 берез. 2023 р. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text> (дата звернення: 03.04.2023).
2. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо умов обігу земель сільськогосподарського призначення: Закон України від 31.03.2020 р. № 552-IX. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/552-20#Text> (дата звернення: 03.04.2023).
3. Колесник І.А. Ефективність використання земельних ресурсів. *Економіка АПК*. 2008. № 5. С. 47-49.
4. Третяк А.М., Третяк В.М., Ковалишин О.Ф. Сутнісні ознаки відносин прав власності на землю у контексті розвитку земельних відносин, землеустрою та землекористування та управління. *Землевпорядний вісник*. 2019. № 4. С. 24-29.

5. Про схвалення Концепції Загальнодержавної цільової програми використання та охорони земель : Розпорядж. Каб. Міністрів України від 19.01.2022 р. № 70-р. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/70-2022-r#Text> (дата звернення: 03.04.2023).

УДК 342.73

ЛИТВИН А.Л., студентка

Науковий керівник – **МАКАРЧУК В.В.**, канд. юрид. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ОКРЕМІ АСПЕКТИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ НА МЕДИЧНУ ДОПОМОГУ ТА ДОСТУПНІСТЬ МЕДИЧНИХ ПОСЛУГ

В тезах розглядаються окремі аспекти реалізації прав на медичну допомогу та доступність медичних послуг.

Ключові слова: Конституція України, медична реформа, Національна служба охорони здоров'я, Рада громадського контролю, страховий договір.

Метою медичної реформи в Україні було зміна фінансування медичної галузі та удосконалення якості надання медичних послуг громадянам. Надання пацієнтам гарантованої державою якісної медичної допомоги.

Відповідно Конституції України – гарантовано кожній людині право на охорону його здоров'я, на одержання медичної допомоги та медичного страхування. Належні умови якісного медичного обслуговування повинні забезпечуватися державою. Медична допомога повинна бути гарантованою та безоплатною, як в державних так і в комунальних закладах охорони здоров'я. Згідно з законодавством забезпечення та розвиток медичних закладів також має забезпечуватися державою [1].

У сфері охорони здоров'я для регулювання відносин суспільства був ухвалений Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я» від 19.11.1992 року №2801-ХІІ. В даному Законі було вжито терміни «медична допомога» - як професійна діяльність медичних працівників, діагностика, лікування, реабілітація, профілактика та ін. та «медичне обслуговування» - функціональна діяльність закладів охорони здоров'я або фізичних осіб (підприємців), які мають відповідні ліцензії та дозволи для роботи у сфері медичної діяльності, яка не обмежується лише наданням медичної допомоги але стосується її надання [2].

Верховна Рада України 19.10.2017 року прийняла Закон України № 2168-VIII «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення». Він визначає гарантії пацієнтам надання необхідних медичних послуг, лікарських засобів призначених лікарем за рахунок Державного бюджету України. Для цього заклади охорони здоров'я та фізичні особи (підприємці) мають укласти договір про медичне обслуговування населення з розпорядниками бюджетних коштів. В рамках фінансових гарантій – послуги медико-санітарної допомоги повинні надаватися безкоштовно. Обов'язком пацієнта є – подання декларації про вибір лікаря. Завдяки цьому є можливість звернення до вузькопрофільних спеціалістів відповідно до направлення від обраного лікаря. Підписання такої декларації дає лікарю можливість на отримання та обробку персональних даних пацієнта, яка міститься в електронній базі даних в системі охорони здоров'я. Після того, як пацієнт визначиться з вибором лікаря вони зобов'язані скласти договір про надання медичних послуг. У разі відмови пацієнта від такого договору він зобов'язаний самостійно оплачувати всі витрати за отримані послуги [3].

Медична реформа надає нові можливості для пацієнтів:

- можливість самостійно обирати лікаря;
- отримувати безкоштовно (за рахунок держбюджету) медичні послуги та відповідно лікарські засоби, які є в списку проекту «Безкоштовні ліки»;

ЗМІСТ

Вовкотруб А.О., Ордіна Л.Л. Історико-культурна спадщина українського народу в умовах російсько-української війни.....	3
Гроза В.С., Терещук М.М. Особливості парламентаризму в Кіпрі: досвід для України.....	5
Калініченко К.В., Новак Т.С. Визначення розміру шкоди, завданої землі внаслідок бойових дій під час воєнного стану: окремі аспекти правового регулювання.....	7
Клешня В.В., Макарчук В.В. Деякі правові аспекти накладання адміністративних стягнень.....	9
Кліпач В.М., Майстренко К.М. Удосконалення системи державного та громадського контролю за діяльністю органу місцевого самоврядування.....	10
Коломієць Д.О., Росавицький О.О. Евтаназія: жити чи померати?!.....	12
Лагода О.Ю., Сімакова С.І. Актуальні проблеми застосування електронних доказів у кримінальному процесі.....	13
Лагода О.Ю., Мельник В.О. Проблеми складення позовної заяви в порядку цивільного процесуального законодавства.....	17
Лещук Ю.І., Макарчук В.В. Деякі правові аспекти проведення земельної реформи в Україні (у контексті сталого розвитку).....	18
Литвин А.Л., Макарчук В.В. Окремі аспекти реалізації прав на медичну допомогу та доступність медичних послуг.....	20
Ліповцова Д.С., Терещук М.М. Правове регулювання управління корпораціями в Україні.....	21
Луценко О.Д., Пахомова А.О. Особливості правового визначення поняття «селекційні досягнення».....	23
Мазорчук В.Д., Макарчук В.В. Деякі сучасні тенденції злочинності неповнолітніх.....	24
Матвієнко М.О., Макарчук В.В. Деякі правові аспекти розвитку та змін сучасного кримінального права.....	26
Палій А.А., Макарчук В.В. Евтаназія – спасіння чи самогубство?.....	28
Самойленко І.Г., Макарчук В.В. Деякі особливості правового регулювання трудової діяльності в умовах воєнного стану.....	29
Сніжко І.В., Ордіна Л.Л. Історія виникнення і розвитку української валюти.....	30
Смаглюк В.В., Терещук М.М. Правове регулювання обігу крипто валют.....	32
Сергєєв О.В., Аргат Я.П. Домашнє насильство як одна з актуальних проблем сімейного законодавства.....	35
Сморода П.О., Аргат Я.П. Проблеми легалізації одностатевих шлюбів в Україні.....	36
Сергєєв О.В., Сімакова С.І. Торгівля людьми як порушення прав людини: аналіз проблеми та пошук рішень протидії.....	38
Сергєєв О.В., Сімакова С.І. Проблеми збирання доказів у кримінальному процесі.....	39
Тищенко О.В., Настіна О.І. Правове регулювання охорони земель в умовах правового режиму воєнного стану в Україні.....	41
Фурдецька А.І., Терещук М.М. Амбазонський конфлікт: шляхи вирішення міжетнічних проблем...42	
Щербина О.Є., Настіна О.І. Можливості протидії корупції через правові механізми відновних практик.....	44
Льчук М.П., Пахомова А.О. Щодо питання розвитку органічного виробництва в умовах сьогодення.....	45